

כ"ו אב תשפ"ו
09 אוגוסט 2026

פסק דין בערעורו של [...] ת.ז. 208459651

שופטים: פרופ"א דוד דורבן (אב בית הדין), פרופ"ח מאיה דוידוביץ-פנחס, גב' תאיר כהן.

יועצת משפטית לבית הדין: עו"ד ליאורה ארזי בן-חיים.

המערער: מר [...], ב"כ עו"ד שמואל ברזני.

המשיבה: פרופ"ח יסכה גולדפלד (התובעת המשמעתית בתיק זה), ב"כ עו"ד שחר הופמן.

1. בתאריך 16.7.2025 ניתנה הכרעת הדין בעניינו של הסטודנט [...], ת.ז. XXXXXXXXXX (להלן: "**המערער**"), ובתאריך 18.8.2025 פורסמה הכרעת הדין המנומקת, לפיה הורשע הסטודנט פה אחד בעבירות משמעת לפי סעיפים 4.5 ו-4.19 לתקנון משמעת סטודנטים של הטכניון (פגיעה בכבודו ובשמו הטוב של הטכניון, והתנהגות שאינה הולמת סטודנט בטכניון).
2. המעשה בגינו הורשע הסטודנט הוא פרסום בחשבון האינסטגרם שלו, בתאריך 23.4.2025. הסטודנט פרסם פוסט ל-1,068 עוקביו, בו שיתף סרטון שמתעד חילופי דברים בין קבוצת סטודנטים בטכניון ובין עובר אורח (שאינו סטודנט בטכניון) על רקע מלחמת "חרבות ברזל" (להלן: "**הסרטון**"). הסטודנט הוסיף על גבי הסרטון את הכיתוב: "**הפגנה של פרו פלסטינים בטכניון. דינכם מוות כמו מחבלים. בושא שאני לומד עם המחבלים האלו. במקרה בדיוק ברגע הזה עברתי שם והייתה לי צמרמורת שהם חיים לצידי**" (להלן: "**הפרסום**").
3. בתאריך 28.10.2025 ניתן גזר הדין המשמעתני בעניינו של המערער. בית הדין קמא החליט פה אחד להשית על המערער את העונשים הבאים:
 - א. **הרחקה בפועל מלימודים בטכניון למשך שנתיים – תשפ"ו, תשפ"ז** (לפי סעיף 12.7 לתקנון).
 - ב. **הגבלת כניסה לכל תחום הטכניון למשך שנתיים – תשפ"ו, תשפ"ז** (לפי סעיף 12.9 לתקנון).
 - ג. **הרחקה על תנאי מלימודים בטכניון לחמש שנים, בתוקף עד לסיום הלימודים בטכניון, תופעל במקרה של הרשעה נוספת בעבירה לפי סעיף 4.5 או 4.19 לתקנון** (לפי סעיף 12.7 ו-12.16 לתקנון).
4. בתאריך 10.11.2025 הגיש המערער ערעור, על חומרת העונש גרידא (להלן: "**הערעור**"), בתאריך 4.12.2025 הגישה המשיבה (התובעת המשמעתית) את תגובתה לערעור (להלן: "**התגובה**"), ובתאריך 16.12.2025 הגיש המערער תשובה לתגובה (להלן: "**התשובה**").
5. בתוך כך, בתגובתה לערעור (סעיפים 38-40) טענה המשיבה, כי המערער הפר את צו הביניים בעניינו, אשר ניתן ע"י ביה"ד המשמעתני ביום 9.6.2025. בתאריך 16.12.2025 הגיש המערער תגובה לטענה זו, ובתאריך 27.1.2026 הגישה המשיבה את תשובתה לתגובת המערער בדבר הפרת צו הביניים (להלן בהתאמה: "**התגובה והתשובה בדבר הפרת צו הביניים**").
6. סעיף 13.5 לתקנון קובע, כי בית הדין לערעורים רשאי להחליט שהדיון יהיה בפני הצדדים, או להורות שהדיון יתקיים בדרך של הגשת טיעונים בכתב. לאחר שמספר ניסיונות לתיאום הדיון עם הצדדים לא צלחו, ביה"ד לערעורים הציע לצדדים כי הוא ידון בתיק על סמך כתבי הטענות המפורטים שהוגשו, והצדדים נענו להצעה (אישור המערער מיום 23.4.2026, ואישור המשיבה מיום 15.4.2026).

7. **המערער** ערער על חומרת העונש, וביקש כי בית הדין לערעורים יקל בעונשו ויסתפק בתקופת השעייתו עד למועד הגשת הערעור, "אשר יש בה בפועל להוות הפסד שנת לימודים כמעט מלאה" (עמ' 13 לערעור). **לחלופין** ביקש המערער, כי בית הדין לערעורים יתיר לו, מכוח סעיף 15.2 לתקנון, להגיש בקשת חנינה לנשיא הטכניון באופן תכופ, מבלי להידרש לתקופת ההמתנה הקבועה בתקנון.
8. למען הבהירות, סעיף 15.2 לתקנון קובע כדלקמן (ההדגשה הוספה): "בקשה לחנינה יכולה להיות מוגשת **רק לאחר שחלפה לפחות שנה מיום כניסת גזר הדין לתוקף, אלא אם התיר בית הדין (או בית הדין לערעורים), מטעמים מיוחדים שיירשמו, להגישה מיד אחרי מתן גזר הדין**. במקרה זה יושהה ביצוע גזר הדין ל-14 יום לצורך הגשת הבקשה. משהוגשה הבקשה יכנס גזר הדין לתוקף עם קבלת החלטת הנשיא ובהתאם לתשובה".
9. המערער טען כי עונשו חמור מאד, ככלל, וגם בהשוואה לפסיקה במקרים דומים.
10. לשיטתו, בית הדין קמא ראה לחומרה נסיבות שלא הוכחו בפניו, כגון הנזקים שנגרמו בפועל כתוצאה מן הפרסום. בית הדין דרש הוכחות מחמירות מצד המערער, אך קיבל הנחות נעדרות כל ביסוס מצד התביעה. כך, בית הדין הניח הנחות לחומרת המערער, מבלי שיש להן כל יסוד (עמ' 9 לערעור, סעיף ד' (4,5)).
11. לטענת המערער, למעט המתלוננת איש לא ראה או הבחין בפרסום, **מחוץ לקבוצת חבריו**. הפרסום לא נעשה לציבור הפתוח, אלא לעיני קבוצת חברים שמכירה אותו, ואשר היה ביכולתה להבין את ההתבטאות בהקשר ובחומרה המתאימים. המערער אכן לא לקח בחשבון ולא הקדיש מחשבה לכך שאין לו שליטה לא יגיע הפרסום, "כפי שבפועל אירע ... הפרסום הוצא אל מחוץ לקבוצה לעיני המתלוננת" (עמ' 10, סעיף ד' (13)). פרסום בתוך קבוצה סגורה מהווה נסיבה מקלה בהשוואה לפרסום כלפי כולי עלמא. מסקנות בית הדין ביחס למעגל הנפגעים הינן בבחינת סברה בלבד, ללא תימוכין, ומהוות פגיעה בהגינות ובכלל נהג משפטי.
12. המערער שב וחזר על טענתו כי נחשף לאירוע ההפגנה תוך ששמע צעקות רמות, ובכללן "ג'נוסייד". לטענתו בית הדין קמא נתלה באמירה אחרת שלו, שלא קשורה כלל בעדות, ומדברת על מועד אחר, מאוחר יותר, בו הבחין בסרטון מהאירוע ואז נחשף **בשנית** לאמירות אשר שמע **בעצמו** מרחוק. לטענתו, בית הדין קמא ניסה להטיל דופי בעדותו, "בנסיון לבוא איתו חשבון באופן מאולץ, תוך יצירת מחלוקת מכיון שבפועל היא אינה קיימת" (עמ' 10 לערעור, סעיף ד' (7,8)).
13. מעשיו התמצו בהתפרצות חד פעמית, קצרה בזמן, לא מושכלת ולא מותאמת, ולא ניתן משקל מספיק לנסיבות הקיצוניות שהובילו אותו למעשה. המעשה בא כתגובה לאירועים שחווה בתוך הטכניון ותפסוהו לא מוכן, עד כדי איבוד עשתונותו, ללא מחשבה וללא שליטה עצמית. התבטאותו באה כתגובה למעשי אחרים, ולא נוצרה יש מאין בקור רוח.
14. בית הדין קמא לא נתן משקל מספק למצבו הנפשי והרגשי ולמחירים ששילם כתוצאה משירותו הצבאי בעטיה של המלחמה, ואף לא נתן משקל לתרומתו למדינה.
15. לאחר שהמערער הבין כי חרג מסטנדרט התנהגות ראוי, הוא ביטל את הפרסום וחזר בו. זאת ועוד, הוא הודה כבר בפתח משפטו בביצוע המעשה.
16. המערער טען כי מקרהו שונה ומובחן ממקרים קודמים אליהם התייחס בית הדין. למשל, בהשוואה ל-ע' 8/24 – מעשיה של הסטודנטית שם חמורים לטענתו בעשרות מונים. בין היתר משום ששם דובר בשני

אירועים, שנבעו ממחשבה נקייה ולא מאירוע שהסעיר את הסטודנטית. ביחס לע' 9/24 – גם במקרה זה מעשהו של הסטודנט חמור בעשרות מונים.

17. **המשיבה** ביקשה לדחות את הערעור על כל חלקיו, ולא להתיר למערער לפנות לנשיא לחנינה.
18. לשיטתה, הטענות שהועלו בערעור נטענו זה מכבר באריכות בפני בית הדין קמא, נשקלו, ולא התקבלו. משלא נפל פגם בפסק הדין הראשון, אין להתערב בו. לטענת המשיבה, לא רק שבמקרה דנן אין חריגה דרמטית מרף הענישה המקובל, בטכניון ובמוסדות אחרים בהם נדונו מקרים דומים, אלא שבחלקם אף נגזרו עונשים של הרחקה לצמיתות. המשיבה טענה כי מדובר במקרה שונה וחמור יותר מאשר 8/24 ו- 9/24 אליהם התייחס המערער, וכי נוכח חומרת המקרה והשלכתו על מרקם החיים המשותף בקמפוס, הענישה שגזר בית הדין היא ברף הנמוך.
19. המשיבה הדגישה כי הביטוי "דינכם מוות כמו מחבלים" הוא פסול, חמור, מסוכן ומסית כלפי ציבור הסטודנטים, ואינו חוסה בשום אופן תחת חופש הביטוי. המערער ביצע את הפרסום שעות לאחר אירוע ההפגנה, וגם חשיפתו להפגנה אינה יכולה להוות הצדקה לפרסום כה בוטה וחמור.
20. הסרטון פורסם בחשבון האינסטגרם של המערער, המונה מעל אלף עוקבים, וזכה לתהודה מעבר למתלוננת. לראיה, המתלוננת ציינה שהסרטון הועבר אליה ע"י מספר חברים, ואף המערער הודה שהוא זומן לבירור אצל הדיקן וסגן הדיקן אשר נחשפו לפרסום. הפרסום בוצע ביוזמתו, ולאחר פרסומו נשאר כ-18 שעות ברחבי הרשת. המערער לא הוריד את הפרסום ביוזמתו בלבד, אלא לאחר שנציגת הסטודנטים ושני אנשים נוספים (אחותו וסטודנט בשם עומרי) ציינו בפניו שהפרסום אינו ראוי.
21. המערער מעולם לא העביר לבית הדין את אותה התנצלות אשר לכאורה פרסם באינסטגרם שלו בתאריך 8.8.2025, וספק אם היא קיימת. זאת ועוד, הוא מעולם לא טרח להתנצל בפני המתלוננת, על אף שלטענתו היא היחידה שנפגעה. לכן, טענתו כי לקח אחריות על המעשה, אינה תואמת למציאות.
22. מלבד הפניה למיון סמוך לאחר אירועי ה-7.10, המערער לא הציג שום אסמכתא למצבו הנפשי.
23. למרות שהמערער ציין בדיון ההוכחות שלא שמע את המונח ג'נוסייד, ובית הדין קמא התייחס לכך מפורשות בהכרעת הדין, המערער ממשיך לטעון גם בערעור כאילו כן שמע זאת.
24. אין צורך להוכיח שהפרסום גרם נזק. חומרת הפרסום (שהוא בוטה ואלימים, ומכוון לסטודנטים שצולמו וניתן לזהותם), מובהקות הפרסום, מידת החשיפה, והעיתוי – בכל אלה המערער נמצא ברף הגבוה והחמור של הסקאלה.
25. ביחס לבקשה להתיר למערער לפנות לנשיא לחנינה, המשיבה טענה כי אין לכך תקדים, בית הדין מעולם לא הפעיל את סמכותו לפי סעיף זה, ובמקרה דנן לא מתקיימים התנאים לתקדים כה חריג.

טענות הצדדים לעניין הפרת צו הביניים:

26. ביום 9.6.2025 הוציא בית הדין קמא צו ביניים, אשר הורה על השעייתו הזמנית של המערער מלימודים בטכניון, והרחקתו הזמנית מקמפוס הטכניון, החל מהשעה 19:00 של אותו היום.
27. **המשיבה** טענה כי המערער הפר ברגל גסה את צו הביניים, בכך שהמשיך את לימודיו בקורסים "אדריכלות בישראל המאה העשרים ואחת" 2050105 ו- "מבוא לבניה מתועשת" 2050599, גם לאחר מתן צו הביניים. המשיבה צירפה את גיליונות הציונים של המערער מיום 15.7.2025 (יום לאחר דיון ההוכחות) ומיום 2.12.2025. המשיבה טענה כי "הפרת הצו לא רק מחייבת את ביטול הציונים בקורסים הללו שבהם קיבל

המערער ציונים כאשר היה מושעה מלימודיו, אלא שהתנהלותו זו, המבזה את בית הדין והחלטותיו במסגרת ההליך עצמו, מהווה שיקול לחומרא, שאילו היה עומד בפני בית הדין קמא וודאי היה מהווה שיקול להחמרה נוספת בעונשו של המערער" (סעיף 40 לתגובה).

28. **המערער** טען כי בתגובה כי לא ביצע כל פעולה שיש בה עקיפה של צו הביניים, לא ניסה להרוויח זכויות אקדמיות בתקופת ההשעיה, לא פנה לגורם כלשהו כדי לקבל ציון, ולא ביקש הקלות או התחשבות. מדובר לכל היותר בעניין טכני/ מנהלי הנוגע לשייך ציון במערכת, שאינו משקף נוכחות, השתתפות או עמידה בדרישות לאחר מועד צו הביניים:

(א) ביחס לקורס מבוא לבניה מתועשת הציון שנרשם מתבסס על מטלות ונוכחות שבוצעו והושלמו לפני כניסת צו הביניים לתוקף. מדובר ברישום מאוחר של ציון שמקורו בפעילות קודמת לצו, וכן בשינוי מתכונת הקורס בשל נסיבות חיצוניות (המרצה ביטלה חלק מדרישות הקורס בשל המלחמה עם איראן).
(ב) ביחס לקורס אדריכלות בישראל, מרגע כניסת צו הביניים לתוקף, לטענתו לא נכח בשיעורים, לא השתתף ולא הגיש מטלות. עבודת הסמסטר שהיא רכיב מרכזי בציון החלה כעבודה קבוצתית, לה תרם בתחילת הסמסטר תרומה משמעותית. לאחר צו הביניים הפסיק לטענתו את העבודה והפסיק להשתתף בהנחיות, אולם הקבוצה הוסיפה את שמו לעבודה ללא דרישה מצידו ולא פעולה שלו, ככל הנראה מתוך תרומתו לעבודה על למועד צו הביניים. הדבר אינו בשליטתו ולפיכך אינו מהווה הפרה.

29. בתשובה לכך ציינה **המשיבה** כי בקורס מבוא לבניה מתועשת, המטלה האחרונה שנדרשה הייתה הגשה ביום 9.6.2025 בשעה לא ידועה. אי לכך היא משכה את טענתה ביחס לקורס זה.
ביחס לקורס אדריכלות בישראל, המתרגלת פנתה למערער ושותפו ביום 29.6.2025, לאחר שלא הגיעו לשתי הנחיות. המשיבה צירפה תכתובת בין המערער למתרגלת, לפיה הוא היה שותף פעיל להגשה גם אחרי 9.6.2025. בין היתר כתב למתרגלת ביום 29.6.2025: **"בכל מקרה, זה לא משפיע על ההתקדמות שלי (ושל אדיר) בשום צורה, ביום חמישי נציג לך את כל מה שעשינו, אדיר ינכח"**. ביום 2.7.2025 כתב לה: **"מחר בהנחייה אני אשמח שתגיד לנו איך את חושבת שכדאי לעשות את זה, יש לנו ONE SHOT מה שנקרא"**. נוכח זאת, טענה המשיבה, ברי כי המערער הפר את צו הביניים באופן מודע ובוטה, ולפיכך יש לבטל לו את הציון בקורס "אדריכלות בישראל: המאה העשרים ואחת" 2050105 בסמסטר אביב תשפ"ה.

דיון:

30. עיינו בקפידה בכלל החומרים בתיק: הראיות והעדויות שהיו בפני בית הדין קמא; פרוטוקול דיון ההוכחות (לרבות הסיכומים) והכרעת הדין המשמעתית; פרוטוקול דיון הטיעונים לעונש וגזר הדין המשמעתית; וכתבי הטענות בערעור על נספחיהם.

31. בית הדין קמא דן בדברים לעומקם, וכתב את מסקנתו בצורה בהירה ומנומקת. גזר הדין מפרט את מכלול השיקולים ומנומק היטב. אנו דוחים את טענת המערער, כי בית הדין קמא ניסה להטיל דופי בעדותו ולבוא עמו חשבון בצורה מאולצת, מבלי שהיתה מחלוקת בפועל. אנו דוחים גם את הטענה כי בית הדין קמא הקל עם התביעה וקיבל מצידה הנחות נעדרות כל ביסוס, בעוד שהוא החמיר עם המערער. הניתוח המפורט, הקביעות העובדתיות והמסקנות המשפטיות של בית הדין קמא מקובלות עלינו.

32. בין היתר כתב בית הדין קמא בהכרעת הדין (סעיף 46-48): "הסטודנט היה במודעות מלאה לפרסום שהעלה. גם אם נניח שהיה בסערת רגשות מסוימת לאחר שצפה בסרטון, עברו דקות ארוכות בין הצפייה בסרטון להעלאת הפרסום. זאת ועוד, גם באותו ערב, לאחר שהיה לו זמן להתעשת, והוא הודה שהתייעץ, שהבין שמדובר במילים לא ראויות – הוא לא מחק את הפרסום, אלא בבוקר המחרת, כאמור רק לאחר פנייה מפורשת של נציגת הסטודנטים. מכל האמור לעיל, עולה כי גרסתו של הסטודנט לאורך ההליך (החל בתגובה לתלונה, דרך התגובה לבקשה לצו ביניים, וכלה בעדותו המשתנה לאורך הדיון) – הייתה מלאה בסתירות חזיתיות. סיכומו של דבר, **מדובר בפרסום קשה, בוטה, פוגעני, מכיל, גזעני, מסית, מאיים וקורא לאלימות**: "הפגנה של פרו פלסטינים בטכניון. דינכם מוות כמו מחבלים. בוושה שאני לומד עם המחבלים האלו". הסטודנט לא מכיר את המצולמים בסרטון. ובכל זאת הוא מפרסם את פניהם וקובע כי הם מחבלים ודינם מוות. זוהי חצייה בוטה של קו אדום, שבשום אופן אינה חוסה תחת חופש הביטוי. מדובר בהתנהגות שאינה הולמת סטודנט בטכניון, ובפגיעה בכבודו של הטכניון".

33. ובהמשך, בגזר הדין, נכתב (סעיף 22-24): "הסטודנט פרסם סרטון שצולם בתוך הטכניון, עם פניהם של סטודנטים בטכניון, שהוא אינו מכיר ולא פגש אותם, וכתב עליהם **"דינכם מוות כמו מחבלים. בוושה שאני לומד עם המחבלים האלו"**. זהו פרסום מכיל, גזעני, מסית, מאיים וקורא לאלימות. זוהי חצייה בוטה של קו אדום, שבשום אופן אינה חוסה תחת חופש הביטוי, ואין לה מקום בטכניון, או בכלל. פרסום כזה פוגע בתדמיתו של הטכניון, בבוגריו, בסטודנטים הלומדים בו, בעובדיו, במרקם היחסים של קהילת הטכניון. הוא פוגע בתדמית המוסד, וכן בתפקוד המוסד. הוא פוגע גם באמונו של הציבור שמשתמש בשירותים של בוגרי ובוגרות הטכניון, באמונם של מועמדים.ות שחולמים.ות ללמוד בטכניון, ובאמונם של מי שתורמים.ות כסף לטכניון לצורכי מחקר ופיתוח. שקלנו בכובד ראש גם את נסיבותיו האישיות של הסטודנט, את עדויות עדי האופי מטעמו, את טענותיו בדבר מצבו הרפואי, הבריאותי והרגשי (לרבות ההשלכות הנטענות של שירותו הצבאי), את מצבו המשפחתי, את תקופת ההשעיה שכבר הושתה עליו, ואת מצבו האקדמי".

34. הפרסום שפרסם המערער אינו חוסה תחת חופש הביטוי. הוא ביטוי פסול, אלים ומסית באופן חמור בוטה. המערער פרסם זאת בפני למעלה מאלף איש. טענתו כי פרסום לקבוצת חבריו בהשוואה לפרסום כלפי כולי עלמא היא נסיבה מקלה, שכן אותם חברים **מכירים אותו ויכלו להבין את ההתבטאות בהקשר מתאים** – אינה מקובלת עלינו. המערער פרסם סרטון של קבוצה ספציפית של סטודנטים בטכניון, שפניהם נראות בגלוי למצלמה, וכתב לגביהם **"דינכם מוות כמו מחבלים"**. **לא מדובר בביטוי הנתון לפרשנות, כתלות בשאלה מי נחשף אליו** – חברו של המערער או מי שאינו מכיר אותו כלל. **מדובר בביטוי אלים ומסית באופן מוחלט**. ביטוי שאין לו מקום. משהודה המערער בפרסום, נטל ההוכחה עובר אליו להראות שהתנצל על המעשה. נטל זה לא הורם על ידו, והצהרתו כי התנצל מבלי להראות לכך ראיה, לא התקבלה על ידי בית הדין קמא ואף אינה מתקבלת על ידינו.

35. כידוע, ההלכה המשפטית, אשר אומצה גם בערכאות משמעתיות, קובעת שלא בנקל תתערב ערכאת ערעור בגזר דין של הערכאה מתחתיה, והיא תעשה כן רק במקרים חריגים בהם נמצאה טעות היורדת לשורשו של עניין, או כאשר העונש סוטה מהעונש הראוי סטייה בלתי סבירה.

36. ראשית, העונש שנגזר על המערער אינו סוטה סטייה קיצונית ממתחם הענישה הנהוג בטכניון, במקרים דומים של פרסומים ברשתות החברתיות, והרשעה לפי סעיפים 4.5 ו-14.19 לתקנון. לדעתנו העונש שנגזר על המערער הינו **מקל** ביחס לחומרת המעשה וחומרת ההתבטאות, שלא ניתן ולא צריך להקל בה.

37. שנית, בית הדין קמא שמע בקשב רב את נסיבותיו האישיות של המערער – הנפשיות, הרפואיות, האקדמיות וכיו"ב, שקל אותן וגזר את עונשו בהתאם. אף אנו קראנו בעיון את כל טענותיו של המערער לגבי נסיבותיו האישיות, ולא מצאנו לנכון להקל בעונשו.

38. זאת ועוד, מנספח א' לתשובת המשיבה בדבר הפרת צו הביניים (התכתובת בין המערער למתרגלת בקורס אדריכלות בישראל), עולה בבירור ובפירוש כי **המערער הפר את צו הביניים**, והצהרתו בתגובה לטענות המשיבה בדבר ההפרה – **אינה אמת**.

39. נוכח כל האמור לעיל, החלטנו **פה-אחד**, כי אין הצדקה להתערב בגזר דינו של בית הדין קמא. **אף לא מצאנו כל הצדקה להחריג את עניינו של המערער ולהתיר לו להגיש בקשת חנינה לנשיא בטרם חלפה תקופת ההמתנה הקבועה בתקנון המשמעת.**

40. **סיכומו של דבר:**

- א. **הערעור נדחה**. העונשים שנגזרו על המערער המפורטים בסעיף 3 לעיל עומדים בעינם כלשונם.
- ב. בנוסף, עקב הפרת צו הביניים, אנו גוזרים על המערער את ביטול הציון בקורס "אדריכלות בישראל: המאה העשרים ואחת" 2050105, סמסטר אביב תשפ"ה (לפי סעיף 12.15 לתקנון).

תאיר כהן, שופטת

פרופ"ח מאיה דוידוביץ-פנחס, שופטת

דוד דורבן, שופט

